

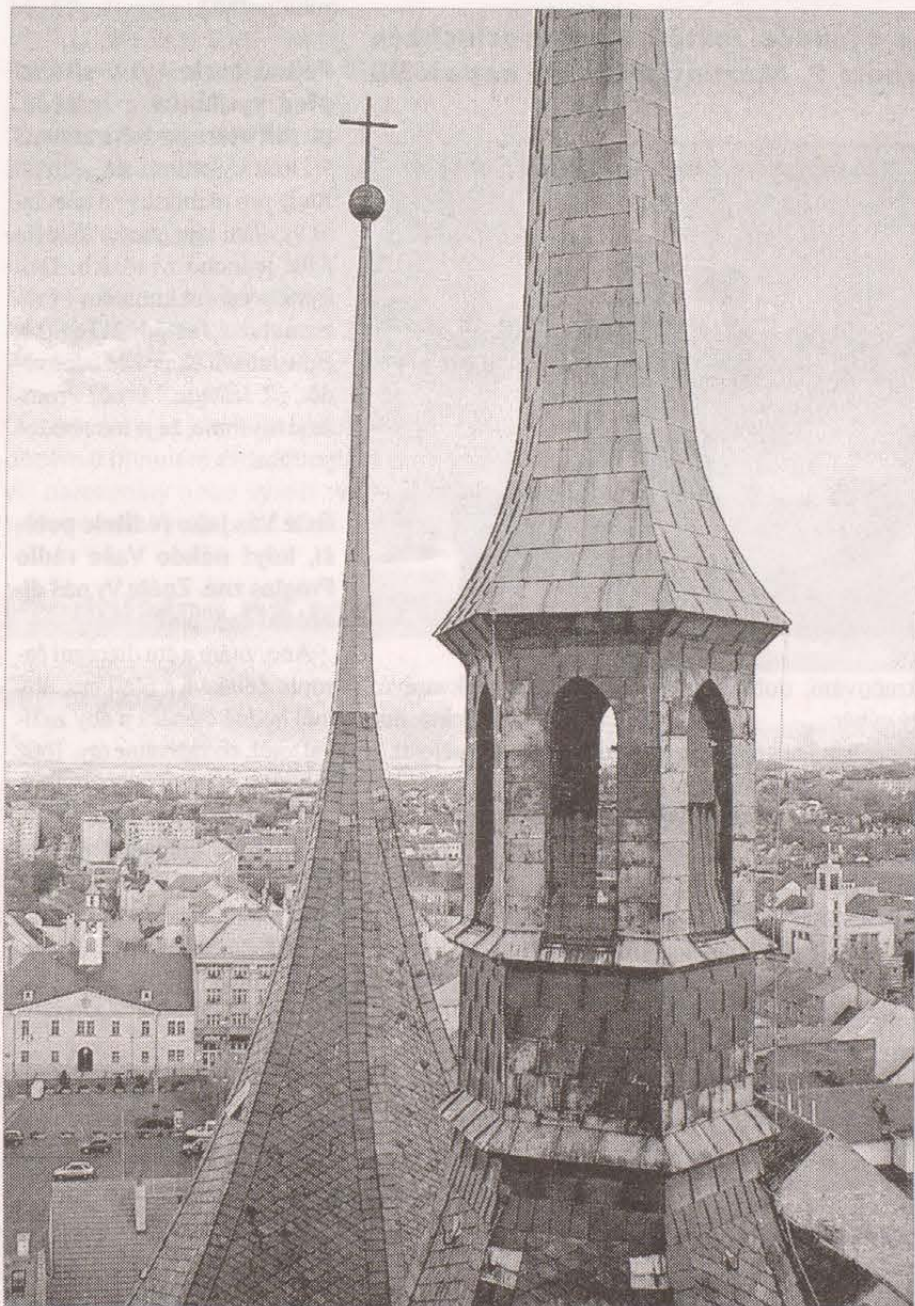
ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník VII

číslo 10

Listopad – prosinec 2002

Jako vzácného a očekávaného hosta
vyhlížejíme Pána nebe a země

Pohled z věže kostela sv. Mikuláše v Lounech. Foto Jan Macek

Z ÚČASTNĚTE SE:

8. 12. 2002 – Ruprechtice
Prodej duchovní literatury

13.–14. 12. 2002 – Litoměřice
Kurs Animátoři 1

14. 12. 2002 – Most
Rekolekce pro katechety

15. 12. 2002 – Rochlice
Prodej duchovní literatury

22. 12. 2002 – Liberec
Prodej duchovní literatury

28. 12.–1. 1. – Paříž
Evropské setkání mladých Taizé

29.–31. 12. 2002 – Litoměřice
**Poděkování za uplynulý rok
a vítání nového**

Tento seznam je jen orientační.
Podrobnosti naleznete uvnitř čísla.

Dále v tomto čísle

Diecézní setkání mládeže
strana 4

Trmická farnost
strana 8 a 9

Je kostel koncertní sál?
strana 11

Josef – vykladatel snů
strana 16

www.qwert.cz/zdislava

Radio Proglas pod Ještědem

V sobotu 23. listopadu se na pozvání sekulárního řádu svatého Františka uskutečnilo ve farním sále ve Vratislavicích setkání s rádiem Proglas. Vše začalo mší svatou, kterou sloužil pan ředitel Radia Proglas P. Martin Holík spolu s některými kněžími z Liberecka. Potom se konala beseda o životě a fungování rádia Proglas s panem ředitelem Holíkem a jeho dvěma spolupracovnicemi, redaktorkami Helenou Bízovou a Janou Noskovou.

Protože Radio Proglas vysílá z vysílače Ještěd i pro posluchače z naší diecéze, nedalo nám, abychom P. Martinu Holíkovi nepoložili několik otázek.

Proč by měli věřící poslouchat právě rádio Proglas?

Ten, kdo žije v dnešním světě a zároveň chce být dobrým křesťanem, potřebuje jakési ujištění, že jeho víra není osamocená a že je správná. A dějeli se to skrze scházení se na bohoslužbách a skrze společnou modlitbu, proč by se to nemohlo dít také skrze společenství propojené rozhlasovými vlnami?

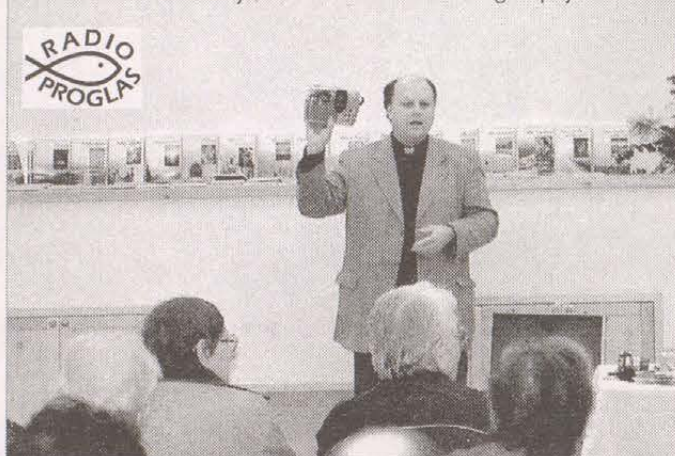
Nehrozí potom nebezpečí, že se křesťané uzavřou okolnímu světu, když budou mít svá rádia, své knihy, časopisy, restaurace...?

Kdyby se všichni přestěhovali do jednoho města, aby mohli žít spolu, tak by ta námitka byla oprávněná. Ale jestliže dnes žijí své křesťanství v diaspoře (rozptýlení), kde jsou v obci jeden nebo dva věřící, tak poslechem Proglasu naplňují podmínku pro život z víry, kterou považují za velmi důležitou, a tou je vytváření společenství. Tomu právě Proglas napomáhá.

Vysílá Proglas i pořady ne typicky křesťanské a poslouchají ho tedy i nevěřící?

Museli bychom si ujasnit, co je to „typicky křesťanské“. Pokud máme na mysli modlitební pořady, těch Proglas vysílá asi osm nebo devět procent vysílacího času. O tom ostatním se dá říci, že to není typicky křesťanské, ale přesto to křesťanské je, a to proto, že se snažíme, aby to bylo dobré. Dobře

P. Martin Holík ukazuje, že ve Vratislavicích Proglas přijímat lze.

čtení na pokračování, dobrá muzika, dobrý výběr.

Proglas poslouchají i nevěřící, nelze ovšem zjistit, kolik jich je. Jisté je, že je ve vysílání nemá co urazit a téměř nic, pro co by „museli“ Proglas vypínat.

Přínos Proglasu může být právě v tom, že v něm posluchač neuslyší nic zlého, nemravného. My křesťané si tím vlastně vycházíme vstříc. V tomto smyslu můžeme i kterýkoliv jiný dobrý kanál považovat za křesťanský.

Můžete nám říci něco o lidech, kteří spolu s Vámi vytvářejí rádio Proglas? Jste všichni „Brňáci“?

Zajímavé je, že když jsem hledal první spolupracovníky Proglasu, domníval jsem se, že Brno je dost velké, aby se v něm našly všechny profese. Ale Pán Bůh to zařídil tak, že dnes je v Proglasu lidí pocházejících z Brna menšina. Ostatní přišli např. z Čejkovic, Domažlic, Ostravy, Hranic, Opavy

atd. A co je dále překvapivé: Více než polovina těchto lidí jsou konvertité v dospělosti.

Jak je to dnes s financováním vysílání z Ještědu?

Není to špatné, ale vždy je to „nadoraz“. Dobře fungovala naše akce solidarity „současní posluchači budoucím posluchačům“, kdy posluchači po-

sílali peníze, ze kterých se rok platil vysílač na Ještědu, protože vysílání z něho bylo ohroženo. Letos v červnu jsme s potěšením zjistili, že příspěvky posluchačů ze severních Čech vysílání z tohoto vysílače pokryjí, i když přitom nezbyvá už vůbec nic na vlastní výrobu pořadů.

Pokud byste byl v situaci před vysíláním z Ještědu, pustili byste do toho znovu?

Určitě. Tenkrát na jednání Rady pro rozhlasové a televizní vysílání tato otázka zazněla z úst jednoho z radních: Dali byste přednost kmitočtu v Praze nebo z Ještědu? Tenkrát jsme museli okamžitě odpovědět: „Z Ještědu.“ Proč? Protože si myslíme, že je to tu hodně potřeba.

Jistě Vás jako ředitele potěší, když někdo Vaše rádio Proglas zná. Znáte Vy náš diecézní časopis?

Ano, znám a čtu diecézní časopis Zdislava a přeji mu, aby měl hodně čtenářů a aby zažíval totéž, co zažíváme my. Totiž to, že je čten, tedy potřebný, a proto že tato práce má smysl.

Jakou jinou odměnu bychom mohli chtít?

Děkuji za rozhovor

Ptal se a fotil Michal Olekšák

Zdislava – měsíčník litoměřické diecéze

Vydává Římskokatolická farnost Smržovka

Adresa redakce: Kostelní 215, 468 51, tel./fax. 483 382 365

e-mail: michal.podzimek@telecom.cz (administrace)

farnost.jbc@pvtinet.cz (příspěvky)

Číslo účtu: 963293379/0800

Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. ICLic. Michal Podzimek

Sazba Jan Macek, © 2002 Corel Corp. a Jan Macek. Jazyková úprava tohoto čísla: Dr. Věnceslava Fišerová. Tiskne: Jan Macek, Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou. Náklad 1600 výtisků. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Příspěvek na úhradu nákladů na rok 2002: 125 Kč + poštovné. Ročník VII., číslo 10. Registrace: MK ČR 7397. ISSN 1211-3042. Datum vydání: 2. 12. 2002. Uzávěrka příštího čísla: 6. 12. 2002. Distribuci zajišťuje AMIS Praha, Na Nivách 18, 141 00 Praha 4 prostřednictvím České pošty, s. p.

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v prosinci

narozeniny

- 7. 12. Jan Peprla – 82 let
- 9. 12. Josef Hurt – 38 let
- 11. 12. Petr Němec, SDB – 53 let
- 16. 12. Jaroslav Stříž – 50 let
- 17. 12. Jan Rob, SDB – 88 let
- 18. 12. Jaroslav Kuzlemko – 29 let
- 22. 12. František Kocman – 66 let
- 27. 12. Jiří Augustin Prokop, OP – 50 let
- 31. 12. Martin Davídek – 36 let

výročí svěcení

- 8. 12. Pavel Jančík – 29 let
- 26. 12. Jaroslav Kuziemko – 2 roky
- 26. 12. Tomasz Dziedzic 2 – roky

Omlouváme se všem listopadovým jubilantům uvedeným v minulém čísle. Omylem jsme uvedli, že slavili narozeniny nebo výročí svěcení v říjnu, zatímco správně měl být listopad. *Děkujeme za pochopení.*

Předplatné na rok 2003

Vážení přátelé,

opět po roce Vám zasíláme složenku k uhrazení předplatného Zdislavy. Podobně jako každý rok se i letos změnil podmínky distribuce časopisů prostřednictvím České pošty, která zrušila hmotnostní kategorie tiskových zásilek a účtuje si paušální částku za přepravu každého časopisu v zásilce bez ohledu na její celkovou hmotnost. Nové poštovní tarify jsou oproti předešlým sazbám výhodnější pro zásilky s menším počtem kusů, u vícekusových zásilek se cena naproti tomu poněkud zvyšuje.

U zásilek s počtem do 10 ks časopisu je cena na složenke tvořena výrobními náklady (počet kusů x 10,50 Kč), poštovním (počet kusů x 3 Kč), balným (1,20 Kč) a periodicitou (11 x ročně). Zásilky s více než 10 kusy jsou expedovány jako balíky – cenu tvoří výrobní náklady (počet kusů x 10,50 Kč), poštovní a balné (36 Kč) a periodicitu (11 x ročně).

Děkujeme za pochopení všech těchto změn. Jsme rádi, že náš časopis podporujete především tím, že ho čtete a máte ho rádi. Je to pro mne – výrobce – velká radost.

Přejeme pokojné prožití adventní doby.

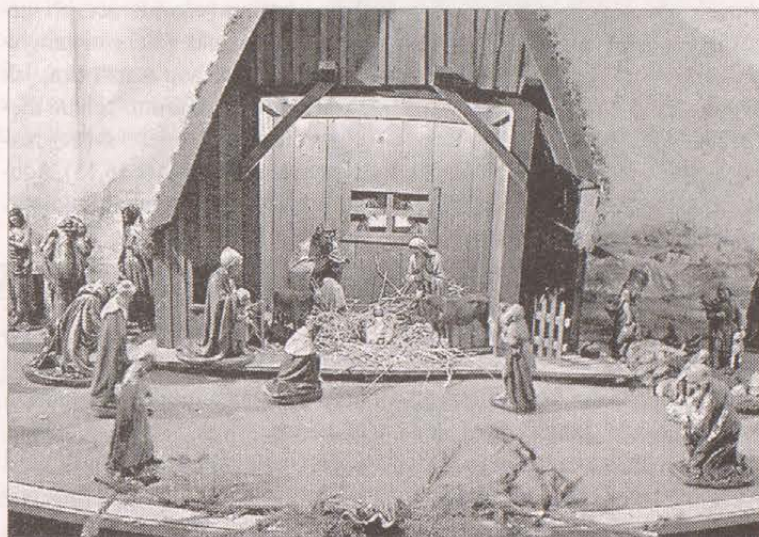
P. Michal Podzimek a tým spoluredaktorů

Nejen hlas zvonů

V horách v té době už bývají skutečné závěje, a zatímco ve vnitrozemí spíše očekávají déšť, na stránkách hor už odhazují cestičky ve sněhu. Mrazy lidem oblékají kožíšky a teplejší oblečení.

I když počasí nepřináší laskavou náladu, přece jen ovzduším proniká mír, klid, a fičí-li vítr nebo bodá-li sněh do tváří, ani to nemění nic na

zení a lidské vyjádření pokory. Králové se klanějí Králi. Prostí přináší dary. Přinesme také dar – třeba jen tím, že navštívíme místo, kde

zvláštní atmosféře několika posledních prosincových dnů. Adventus – příchod je časem od první adventní neděle až po Štědrý den. Hlas rořátů ladí duši celé čtyři neděle až do narození Krista.

Byť by supermarkety byly nabity k prasknutí, v chlévě je klid, tam se narodí Boží Syn. Mráz, víchra a sníh jsou jen kulisou. Narození je překoná, narození ztiší i nakupovací shon, narození nastolí čas klidu a lásky. Až vyjádříme svým nejbližším to, co neříkáme každý den, až potěšíme třeba i málo známé přátele, firemní kolegy, obchodní partnery, zamilujeme se za mírem, klidem.

Místem, kde věřící vzdávají počtu Nejvyššímu, nemusí být vždy jen kostel. Může to být příroda, nejkrásnější chrám, který zbudoval sám Stvořitel.

Vánočním symbolem není jen hlas zvonů nad závějí, jenž zve k návštěvě půlnoční, nejsou jím jen dárky, vánočním symbolem je po několik staletí i betlém – ztvárnění jedinečné situace zobrazující naro-

najdeme betlém živý nebo ztvárněný umělcem.

Jedním z nejkrásnějších míst, k němuž i během léta směřují kroky poutníků, je v naší diecézi Kryštofovo údolí. Nejvyhledávanější je v období adventu. Školáci, autobusové zájezdy, turisté nebo lidé, kteří se jen tak přijdou nebo přijedou potěšit a zamyslet se nad oněmi lidskými výtvoři. Již od poloviny prosince bývá výstava přístupná denně do 17 hodin (děti 5, důchodci 20, ostatní 30 korun). Zdarma a zvláště krásný je na stráni proti hospodě nad parkovištěm za večerního osvětlení dřevěný betlém umělce Josefa Jíry. Nádherná mše s koledami tady bývá již o desáté večer.

Až vypnete televizi a zhasnete stromeček, vydejte se symbolicky poklonit Narozenému do Kryštofova údolí nedaleko Liberce. Čeká na každého s nádherným dárkem nebeského klidu.

MT, ilustrační foto Jan Macek

26. diecézní setkání mládeže v Lounech

Tak jsme se zase po půl roce sešli, tentokrát v pohostiných Lounech

Pro některé obyvatele vzdálenějších koutů litoměřické diecéze či pro některé organizátory v čele s Danielou začalo setkání už o den dříve. K večeru se začali scházet první poutníci a kapacita místní školy přestávala postupně stačit, o čemž se v pozdních nočních hodinách přesvědčilo pár neposlušných jedinců. Ovšem většina mládeže ulehla po večerní modlitbě do svých spacáků a i kluci s otisky fotbalových míčů po celém těle si nechali zdát o tom, jaký asi bude následující den.

Všechno vypuklo přesně v 9.47 a nějaká ta sekunda k tomu v kulturním domě. Setkání zahájila dvojice moderátorů – Eva a Vít'a z Hrádku nad Nisou – přivítáním a krátkou historií putovního kříže mládeže. A už je to tady. Tento krásný, jednoduchý kříž, u kterého se modlily již miliony mladých lidí po celém světě, právě dorazil do Loun. Za doprovodu Václavbandu ho parta místních „mládežníků“ vztyčila na podiu, kde byl s námi kříž přítomen po celý zbytek dopoledne.

Dalším bodem programu bylo promítání filmu o celostátním setkání mládeže ve Žďáru nad Sázavou. Zástupce studia Telepace „nakopnul“ svou mašinu a už jsme byli všichni vtaženi do nezapomenutelné

atmosféry tohoto setkání. Myslím, že se kazeta opravdu povedla. Po shlédnutí videozáznamu následovala přestávka, kterou určitě mnozí z nás využili k rozhovorům se starými či novými přáteli.

Bohužel, čas jsou peníze, a tak jsme se museli vrátit do sálu, kde byla již připravena adorace, při které se každý z nás v tichosti zamyslel sám nad sebou a nad tím, jak dobře naplňovat motto celého diecézka: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium“ (Mk 16,15). Adorace tak byla vyvrcholením dopoledního programu.

Po stravě duchovní musí zákonitě následovat strava fyzická, a tak jsme se po informacích odebrali do školní jídelny, kde už čekala velkolepá hostina v podobě sekané a brambor.

Ve 14.30 jsme se opět sešli před Kulturním domem, odkud jsme putovali s křížem mládeže do kostela sv. Mikuláše. Tam bylo završeno celé diecézní setkání mší svatou, celebrouvanou otcem biskupem.

Na konci došlo také k děkování, a tak poděkujeme i my všem, kdo se na setkání podíleli. Největší Dík však patří našemu nebeskému Otci, protože bez Něho by to vůbec nemělo cenu.

Filip Landa, Litoměřice

Proč papež věnuje takovou pozornost růženci?

„Roste-li zlo, pak musí růst i zbožnost Božího lidu. Proto si velice přejeme, aby byla Matka Voží vyzvána modlitbou růžence ještě vroucněji. Tato modlitba odpovídá smýšlení věřícího lidu, je Marii příjemná a je působivá pro dosažení darů od Boha. Tato účinná modlitba má moc odvracet zlé, zabraňovat neštěstí, jak ukazují dějiny Církve. Především však tato modlitba živí naši víru, která je rozjímáním tajemství nově ožívána a pozvedá našeho ducha k božským pravdám.“
Papež Pavel VI.

2. reprezentační ples mládeže v Lounech 19. 10. 2002

Diecézní setkání bylo jako tradičně završeno reprezentačním plesem, tentokrát již podruhé. K poslechu a tanci hrála hudební skupina Golden City Band.

Celý ples byl zpestřen třemi předtančeními dvojicí z Prahy, kteří v průběhu plesu zajišťovali i doučování tanců. Nechyběla také bohatá tombola s hlavní cenou – třípatrovým dortem věnovaným místním panem děkanem P. Wernerem Horákem – a soutěže, které připravila dvojice již zmíněných moderátorů Evy a Vít'y. O půlnoci nechybělo půlnoční překvapení v podobě orientální tanečnice s hady. Celý den jsme společně zakončili modlitbou.

Kříž světových dnů mládeže budil pozornost hned od chvíle, kdy byl přinesen do sálu.

Kříž světových dnů mládeže v Ústí nad Labem

Každý z nás se asi často setkává s nějakým křížem. Každý z nás už asi někdy zakusil jeho tíhu, bolest a hořkost. S dřevěným křížem, kterého se dotýkaly tisíce a milióny rukou, s křížem, který nesli lidé všech kontinentů, který procestoval téměř celý svět, s tímto křížem jsme se v Ústí setkali poprvé.

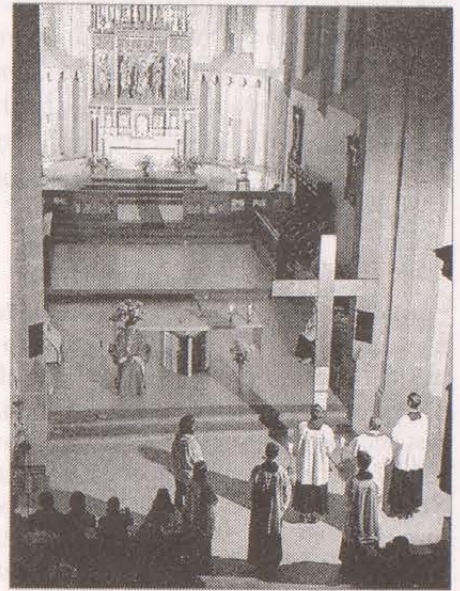
Tato vzácná událost se odehrála večer 23. října. Příjezd kříže světových dnů mládeže přivítalo v arciděkanském kostele mnoho věřících. Po jeho krátkém představení P. Mirkem Šimáčkem a následném svědectví jáhna Pavla Ajchlera jsme právě u paty tohoto kříže směli slavit liturgii. Její slavnostní a místy neobvyklý průběh, liturgická čtení, melodrama a rozjímání – vše se obracelo ke kříži, utrpení, skrze které vede cesta k Bohu. Asi nelze slovy zachytit atmosféru a hloubku těchto chvil.

Kudy dřevěný kříž putoval, kde stál a nač odkazoval, také na tyto otázky odpovídal krátký film o světových dnech mládeže, který jsme mohli po mši sv. zhlédnout.

Vyvrcholením a zakončením dne se stala adorace prokládaná čtením slov Svätého otce mládeže a zpěvy.

Mnoho z vás bylo svědky těchto chvil, mnoho z vás zná váhu a velikost každého kříže.

text a foto Jan Rosenauer

Táborák nejen pro dříve narozené

Neobvyklá akce se uskutečnila podzimní sobotní podvečer na farní zahradě v Trmicích u Ústí nad Labem.

Předcházela jí mše svatá v místním kostele Narození Panny Marie, která se mírně opozdila, jelikož dveře zdejšího chrámu odmítly poslechnout svůj klíč. Nakonec, když ani domluva kladivem nepomohla, muselo být použito vstupu přes sakristii. Zdali si dveře daly říci do nedělní bohoslužby nevíme, protože většina přítomných stejně jako já se odebrala na farní zahradu, kde již na ně čekalo hojné pohoštění a připravené ohniště.

Nebyl připraven nějaký konkrétní program, ale neřící alespoň úvodní slovo a

podat pár informací o seniorech paní Šim-pachové přeci jenom nedalo. Následovala volná zábava u kávy či čaje, kterou chvílemi střídal zpěv za doprovodu kytary trmic-ké mládeže.

Jelikož se začaly honit mraky a zvedat se vítr, už se s opékáním vuřtů nečekalo na příchod otců – Mirka a Vítky, kteří se objevili kolem půl osmé. Po malém občerstvení se otec Mirek chopil druhé kytary a zazněly mnohé křesťanské i světské písně. Závěrečnou modlitbu již doprovázely první kapky deště.

První ústecký táborák křesťanů všech generací se vydařil a lze jen věřit, že příští rok bude účast ještě větší a počasí stejně přívetivé a shovívavé.

jš, foto Jan Rosenauer

Farní mls

Pro drobnou charitativní činnost ústecké farnosti doposud získávaly dobrovolnice prostředky hlavně z výtěžků burz ošacení, které pořádaly v dominikánském klášteře. Ten ale postihly srpnové povodně a v přízemních prostorách, kde burzy probíhaly, stále probíhají opravy. K získání prostředků na financování farních akcí pro děti i seniory a charitativní činnost farnosti uspořádaly dobrovolnice v neděli 24. listopadu Farní mls. Něco napekly samy, další sladkosti i slanosti nosili ostatní farníci na faru celý týden. Po skončení nedělních ranních mší v chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Labem nabízely mls u východu z kostela a do připravených kasiček přibývaly peníze na charitativní činnost.

text a foto Jan Rosenauer

Ve stopách svatého Martina

Na začátku listopadu jsme slavili svátek svatého Martina. V tento den obvykle slycháme o jeho milosrdném a dobrém skutku, když se s mrznoucím chudákem rozdělil o svůj vojenský plášť. Při té příležitosti jsem si vzpomněla na několik popovodňových příhod z nedalekého okolí, i když i v jiných postižených místech podobných příhod byly stovky.

O Počaplech se nyní ví nejen v naší diecézi, ale i v Praze, na jižní Moravě a dokonce v Německu. Ze všech těchto míst lidé podávají ruce do této malé obce, která včetně kostela utrpěla velké škody po srpnové povodni.

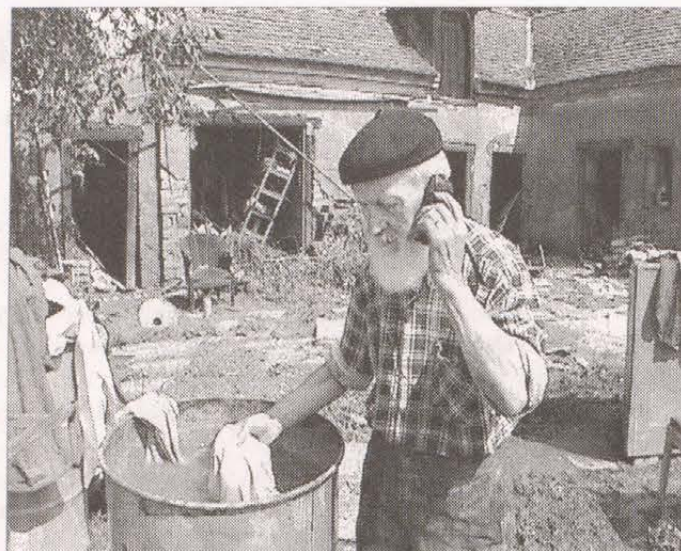
V Litoměřicích uspořádali výtvarníci manželé Grimmovi neobvyklou aukci obrazů ve zrušeném železničním tunelu. Licitátorem byl známý herec Bolek Polívka. Sám vložil do dražby přes sto tisíc korun. Prohlásil o sobě, že jinak je velmi spořivý, ale když se jedná o ušlechtilou věc, příliš neuvažuje. Výtěžek dražby přinesl více než 320 tisíc a manželé Grimmovi jej věnovali na opravu těžce poškozeného barokního kostela sv. Vojtěcha v Počaplech.

Peněz nikdy a nikde není dostatek a jsou situace, kdy je

jich potřeba je zvlášť naléhavá. A to věděl i místní farář Otec Radim Valík. Odjel na několik dní, a když se vrátil, přivezl ze svého bývalého působení v Rajhradě finanční i materiální pomoc. Bylo by si jenom přát, aby tento velkorysý postoj k utrpení jiných uznala i nevěrecká část našeho národa.

A jak se naložilo s těmito velkorysími dary? Otec Radim Valík obešel všechny rodiny v obci a každé věnoval s vřelými slovy i peněžní obnos a také farní zpravodaj Kontakty, který sestavil a ve kterém ukazuje, jaký by měl být postoj člověka v životních těžkostech.

Pomocnou ruku přiložily i sestry těšitelky z Rajhradu v čele se svou představenou. A za nimi přijel i vagón brambor pro celou obec a každá rodina si mohla vzít tolik, kolik

potřebovala na zimu. Obyvatelé Počapel jsou jen v nepatrném počtu návštěvníky kostela, jak je tomu podobně i na mnohých jiných místech na severu Čech.

Při všech stavebních pracích je potřeba samozřejmě písek, a tak se složila hromada písku také před farou – v blízkosti poničeného hřbitova. Jeho návštěvníci usoudili, že je jednodušší vzít si písek na úpravu hrobů před farou, než nosit ho z domova. Tak Otec Radim opět rozdával. Lidé většinou byli rozumní a brali si písek po kbelících, ale našel se také jedinec, který si jako „trochu písku na úpravu hrobu“ odvezl asi sedm plných koleček.

Za minulého režimu žil Otec Radim Valík v Německu, a tak když je potřeba obstarat něco, co nejde sehnat u nás, vypraví se za svými přáteli sehnat to do Německa. Nikdy se nevrací s prázdnou. Naposledy přivezl kromě jiného také použitý počítač pro devítiletého chlapce z rodiny ze sousední obce, která též byla povodní citelně postižena.

Je samozřejmě, že podobných zážitků je mnoho. Jde současně o radostné zjištění, že duch svatého Martina žije i v nás a může způsobit u mnohých návrat k Bohu.

Milada Veselková
Foto: J. Veselka

Na mši do skal

Přemýšlel jsem, zda Messekoffer bude kufr na zboží k prodeji nebo pro stánkový prodej, ale pan farář John Johne mě vyvedl z omylu. Další termíny jako Messerucksack, Messekelch a především Messewein byly už docela jasné. Nepromokavá bunda, manšestráky a pohory sice nenasvědčovaly, že by onen člověk připravoval sloužit mši svatou. Zaparkoval auto pod Hochwaldem (na české straně se nazývá Hvozď) a ostře vyrazil nahoru.

„Kříž přesně na česko-německé hranici na vrcholu hory Hvozď jsme postavili společně s knězem z Ústí nad Labem, sloužili jsme mši a kříž tady stojí dodnes. „Tady také konám občas při dobrém počasí setkání věřících. Když prší, sejdem se uvnitř v restauraci.“ Tak začal své vyprávění kněz pro rekreaty z Olbersdorfu. Ostrý vích

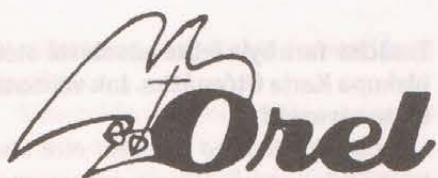
nás zahnal do nitra chaty, kde pokračoval ve vyprávění.

„Mým cílem po vystudování bylo vrátit se k původním křesťanským setkáním v přírodě. Tady na Žitavsku převládá protestantské obyvatelstvo, a tak pro katolíky je tu málo stánků Božích. To bylo důvodem, abych věřícím, kteří sem přijedou na dovolenou, poskytoval možnost pohovoru s knězem, umožnil prožít mši svatou, přijmout svátosti.“

Vyprávění kněze turisty a příznivce hor nebere konce. Putování pěšky přes Českou republiku a Slovensko, dokonalá znalost Horní Lužice, láska k horám jsou atributy spojené s jeho duchovní činností. Procesoval i Krkonoše, ale doma je v Žitavských horách, které mu také poskytují prostor ke službě Boží. Rekreaty, kteří chtějí navštívit

jeho bohoslužby, shromáždí na výchozím místě. Odtud s nimi vyjde na krátkou pěší túru do místa, kde se bude konat bohoslužba. Nejčastějším místem je jonsdorfská Bastei a nádherné místo ve skalách, které nese jméno U dvou jeptišek.

Vzdálen od lidského hřmotu a uprostřed Boží přírody vytvoří oltář na skalním kameni, kam postaví kříž, připraví liturgické knihy, kancionál a všechny mešní předměty, přinesené v kufru na zádech. Slavnostní Kyrie odezní v podání nebeského ptactva, a sejde-li se skupinka zpěvných věřících, pak jejich píseň ladí s šuměním větru v korunách stromů. Tajemství víry není zde mezi nebem a zemí o nic chudší než v honosných chrámech či ve zdech venkovského kostelíka. Bývá-li v horách krušno, pak kněz rozprostře svůj stánek

Oslavy 5. výročí jednoty Orla ve Chřibské

Duchovní, sportovní a kulturní činností se zabývá v naší republice několik organizací. Jednou z nich je i tělovýchovná organizace Orel.

Několik nadšenců se v říjnu r. 1997 chopilo iniciativy a založilo v Chřibské novou orlenskou jednotu, patřící pod Hradec Králové – Brynychovu župu. Vytvořením nového Ústeckého kraje se v říjnu roku 2001 původní župa rozdělila, a proto se orlenské jednoty Orla v Chomutove a ve Chřibské sdružily v novou župu, a to Trochtovu. Především litoměřický biskup Štěpán kardinál Trochta byl pro nás svým způsobem života a přístupem k lidem velkým vzorem. Proto jsme neváhali nově vzniklou župu pojmenovat právě po něm.

V říjnu tohoto roku uplynulo pět let od založení a proto bychom se rádi s vámi – čtenáři Zdislavy – podělili a bilancovali. Nebylo to lehké období. Nadšení však nakonec překonalo všechny nezdary a také nepřejícnost některých lidí z obce.

Oslavy tohoto výročí probíhaly 5. října plně v orlenském duchu: Mši svatou, sportem a kulturou. Celý den probíhalo námi zorganizované sportovní klání v kuželně v České Kamenici, která je vzdálena od Chřibské 12 km. Do turnaje se k naší rado-

sti zapojili i někteří učitelé Základní školy v Chřibské, farníci z Jiřetína pod Jedlovou a mnozí další.

Duchovní část oslav proběhla v kostele sv. Jiří ve Chřibské. Děkovnou mši svatou sloužil náš farní kněz P. Tomáš Kuba a P. Vít Jůza, který stál u zrodu naší Jednoty. Po skončení mše svaté jsme se všichni v hojném počtu 70 účastníků přemístili na faru a přivítali mezi sebou vzácné hosty – starostu obce pana Josefa Navrátila a bratra RNDr. Jana Sedláka CSc., který je nejstarším a velmi aktivním členem Orla v České republice. Bratr Sedlák nás seznámil se životem otce litoměřické diecéze pana biskupa Štěpána kardinála Trochty a připojil osobní zážitky s touto významnou osobností církevních a národních dějin.

Kulturní část začala slavnostním vyhlášením výsledků turnaje a předáním cen vítězům, které darovaly místní firmy a spoluobčané. Pro všechny zúčastněné bylo přichystáno občerstvení, na jehož přípravě se také aktivně podíleli rodiče některých dětí. Večer pak byl zpestřen živou hudební produkcí a zpěvem.

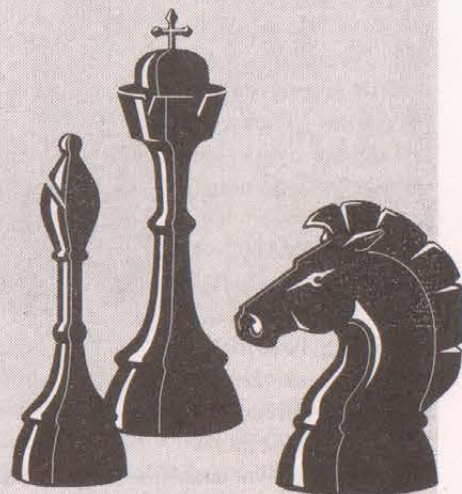
Budeme jistě dlouho vzpomínat...

Rada Orla Chřibská

Šachový turnaj

Župní šachový turnaj Orla župy sv. Zdislavy proběhl na katolické faře v Přepeřích v sobotu 9. listopadu 2002. 10 účastníků ze tří orlenských jednot hrálo každý s každým s časovým limitem 2x15min. na partii. První místa obsadili postupně Tomáš Brouček a Ivo Drahoňovský z Turnova, mgr. Vít Jůza z Loukova u Semil, Pavel Tulach z Turnova, Tomáš Chlouba a Patrik Černý z Jablonce nad Nisou. Poděkování patří pořadatelům z jednoty Orla Turnov, hlavnímu rozhodčímu Tomáši Broučkovi, řediteli turnaje Janu Mrázkovi i dalším.

Vít Jůza

k bohoslužbě v některé z horských bud, nejčastěji U Krakonoše.

Službu Boží a další kněžské povinnosti plní John Johne v oblasti Oybinu, v Žitavských horách, Olbersdorfu, Jonsdorfu. Pro rekreanty vydává leták Geschenke Zeit (Darovaný čas), v němž každý měsíc informuje o bohoslužbách, svátcích a církevních událostech v kraji. Mimo tuto činnost se nadšený turista věnuje bohaté přednáškové činnosti pro rekreanty na chatách a hotelích. Promítá diapositivы ze svých cest, ze Žitavských hor, informuje o sakrálních památkách v Horní Lužici, hovoří s turisty. Pana faráře znám osobně, a měl-li by někdo chuť jeho bohoslužby navštívit nebo se s ním seznámit, rád pomohu.

Milan Turek, Liberec

Trmická farnost

Trmice jsou samostatným městem v těsném sousedství Ústí nad Labem. Od krajského města se oddělily teprve před několika lety a jezdí tam stále ústecká městská doprava. Nyní zde působí v duchovní správě otec Jiří Voleský, kterého čtenáři Zdislav znají jako autora pravidelných biblických témat.

Otče Jiří, jak si po svém nástupu poznával trmickou farnost?

V trmické farnosti jsem před nedávnem završil první rok svého působení. Po roce už člověk může říci, že prostředí, ve kterém žije, alespoň trochu zná. Přišel jsem z kaplanského místa v chomutovské farnosti, kde jsem působil dva roky po svém třiletém studijním pobytu v Německu.

Hned od počátku jsem vnímal, že zdejší farnost má svou dynamickou živost a na tak malé místo – Trmice čítají necelé dva tisíce obyvatel – i poměrně vysoký počet věřících. Lidé zde ke mně byli od počátku velice přívětiví, přátelští a ochotní pomáhat. Stále se mohu v jakékoli záležitosti s důvěrou obracet na lidi ve farnosti a mohu

s jistotou očekávat aktivní a bezprostřední pomoc. Je zde bezpochyby znát duch otce arcibiskupa Otčenáška, který zde působil dvacet let, a to až do listopadového převratu.

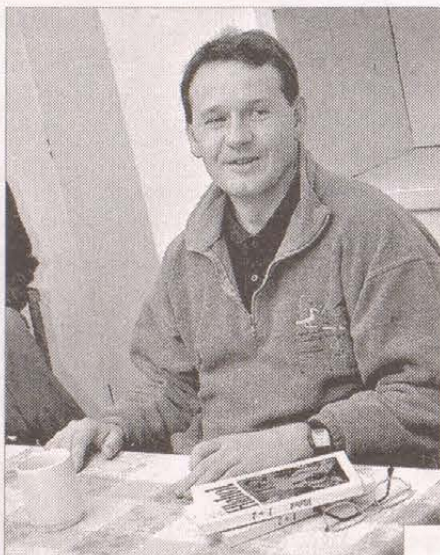
Ve farnosti je též znát vědomí vlastní identity a nezávislosti, která se projevuje v iniciativě samostatně a dobře organizovat různé akce. Díky této samostatnosti zdejších věřících si farnost zachovala po celou dlouhou dobu, kdy zde nebyl stálý farář, svou vitalitu.

Co patří do vaší duchovní správy?

K Trmicím jsem dostal ještě čtyři jiné farnosti – Chabařovice, Řehlovice, Stebno a Roudnický. Co do počtu věřících, kteří se pravidelně zúčastňují bohoslužeb, jsou to farnosti vesměs malé. V Trmicích se schází k nedělním bohoslužbám kolem 50–60 lidí, v Chabařovicích asi 30 a v Řehlovcích přibližně 20. V Roudnickách a ve Stebně jsou to pouze jedinci, kteří pravidelně navštěvují bohoslužby v Řehlovcích nebo

v Ústí nad Labem. Není to tedy veliké množství praktikujících věřících, ale náboženský život tu je bezesporu pestrý a iniciativní.

Kromě tohoto pravidelného života ve farnostech je zde poměrně rozsáhlý náboženský život periferní, především v rómské populaci. Časté pohřby, křty malých dětí a někdy dokonce svatby, to je druhá stránka pastorace zdejšího obyvatelstva. Rómové nechávají dosud téměř všechny své děti pokřtít a

své zemřelé pohřbít do země církevním obřadem. Jsou ochotni přicházet k přípravám na křest svých dětí, které vždy konáme v rámci základní katecheze 3–4krát na faře.

Škoda, že svátostný náboženský život mezi těmito dvěma základními mezníky života již ve většině případů uskutečňován není. Snad někdy zažijeme plný návrat bezesporu nábožensky oslovitelných rómských rodin do plného společenství církve. Otázkou na nás však je, jsme-li připraveni a ochotni tento návrat s radostí, vděčností a tolerancí spoluprožívat.

Trmická fara byla letité působení otce biskupa Karla Otčenáška. Jak vnímáte tento závazek?

Co se týče letitého působení otce biskupa Karla ve zdejší farnosti, je nesporné, že plody jeho požehnaného působení jsou dosud velice živé. Zdejší farnost by byla jistě méně živá, dynamická a iniciativní, vědomá si své hluboké náboženské identity, pokud by v otci biskupovi nenašla starostlivého a obětavého pastýře.

Často na otce biskupa myslím, především tehdy, když pociťuji uprostřed farnosti živé známky jeho ducha. Necítím však vůči němu žádné známky žárlivosti nebo konkurence, jak to mezi kněžími někdy bývá. Spíš naopak, mám radost z toho, jak Bůh žehná skrze člověka celému širokému okolí, pokud ten dotyčný naplňuje své poslání v hluboké pokoře, poslušnosti a zodpovědnosti před svým Pánem. Z tohoto pohledu cítím také díky jemu určitou zodpovědnost za svou službu zdejšími lidmi, jako ke společenství, kde rozševal někdo jiný a já mám za úkol v mnohem spíše zalévat než sít něco nového.

Otec biskup Karel sloužil mše ve všech zdejších kostelech, některé ale zanikly i s vesnicemi kvůli důlní těžbě...

Myšlím, že frekvence mší ve zdejších kostelech je znatelně nižší, než byla za otce biskupa. Chabařovice a Roudnický byly totiž za jeho působení obsazeny jiným knězem a k tomu většina věřících z Ústí nad Labem v jeho době docházela na pravidelné bohoslužby sem do Trmic.

Dnes jsou zde pravidelně tři mše za týden, ve středu a pátek večer a v neděli. V Chabařovicích jsou pravidelné bohoslužby dvakrát týdně: ve čtvrtek a v neděli, v Řehlovcích jen v neděli.

V Roudnickách, ve Stebně a v Dubičkách jsou pravidelné mše jen jednou za měsíc, v Brozánkách pouze pouť. A tak v pondělí a v úterý vypomáhám v Ústí a v Chlumci, kde jsou denně ráno mše pro řeholní sestry Navštívení Panny Marie.

Vlevo P. Jiří Voleský, vpravo trmický kostel

Nedílnou součástí každé farnosti jsou farníci....

Samotní farníci jsou, co do schopnosti společně se setkávat, formování již z minulosti. Celkem rádi – doufám že to nedělají jen aby udělali farářovi radost – se setkávají na pravidelných biblických hodinách, po nichž ještě často chvíli posedí.

Funguje zde i jakási obdoba sněmovního kroužku a pravidelné setkání celé farnosti, kde hovoříme o různých záležitostech farního života. Farní rada zatím hledá svoji náplň i způsob aktivity, ale i to vidím jako pozitivní. Schází se čtyřikrát za rok a zástupci jednotlivých oblastí sem přinášejí zprávy ze „svých“ rájů, aby i ostatní měli pojem o tom, co se děje v sousedství.

Letos se konalo již desáté Trmické poutní třídení....

Trmické poutní třídení je ryze laickou iniciativou, která vznikla a stále probíhá díky zdejší mládeži a rodinám. Je to setkání otevřené pro všechny věřící ze širokého okolí, kteří přijmou pozvání na tuto třídení oslavu svátku Narození Panny Marie. Tomuto tajemství je totiž zasvěcen náš kostel.

Jsem velice rád, že zdejší věřící jsou schopni samostatně zajistit bohatý náboženský, kulturní i sportovní program na celé dva a půl dne, aniž by potřebovali pobízení faráře. Snad je to i určitý příklad budoucího nutného aktivního zapojení laiků do pastorace, bez kterého bude náboženský život v našich oblastech brzy těžko představitelný. Těší mě, že tato akce zde už stále živě běží již deset let, ačkoliv se musím přiznat, že jsem se dosud na spoluvytváření jejího programu zúčastňoval jen minimálně. Ale dělal jsem to i trochu cíleně, nerad bych, aby se toto slibné zapojení aktivity laických věřících stalo nakonec zcela závislé na duchovním správci. To samozřejmě neznamená, že chci tuto aktivitu zcela ponechat jen na iniciativě věřících, spíše však reaguji na výslovné pozvání ke spoluorganizaci, než abych se cílevědomě snažil převzít ji sám do svých rukou.

Děti a výuka náboženství...

Co se týče dětí v našich farnostech, je zde velice pestrá škála života. Náboženství neučím pouze já, ale pomáhají mi v tom ještě čtyři katecheté. Kdyby se sečetly všechny děti v největším počtu, ve kterém se na různých místech scházejí, bylo by jich kolem padesáti. To je však zaprvé ideální číslo a zadruhé se zdaleka nejedná vždy

o děti s hlubším zájmem o věc a s rodinným náboženským zázemím. Přesto však je to vážná výzva, kterou nesmíme promarnit a nechat se odradit zdánlivým neúspěchem co se týče náboženské výchovy a vědomostí našich malých.

Opravdu se někdy zdá, především u těch větších dětí, že se až zoufale o něco snažíme a výsledek je mizivý, ne-li zcela nulový. Ale věrnost, trpělivost a vytrvalost se počítá, ostatní musíme opravdu nechat na Pánu Bohu.

Ministranti...

Ministrantů je v Trmicích hodně. Mám z toho radost. Na ty starší se mohu plně spolehnout co se týče organizace a předávání jejich zkušeností těm mladším. Zdeněk, náš starší ministrant, se stará o ministranty též na pravidelných ministrantských schůzkách, které máme jednou za měsíc. Jsem mu za jeho angažovanost vděčný. Ví, jak to bývá náročné vymyslet program k jedné takové schůzce, hlavně tehdy, když se sejde parta živých a mnohdy rozváděných kluků.

Mládež...

Skupina mládeže je zde též velice různorodá. Někteří jsou již třicátníci, mnozí již normálně pracují, jiní jsou teprve školou povinni. Setkáváme se každý pátek, a přes slabší duchovní program (mea culpa) zůstáváme často společně sedět až do pozdních večerních hodin spíše v nezávislých rozhovorech a společenských hrách. Mla-

dí však nezůstávají pouze u těchto pátečních večerů. Sami si často organizují své společné akce – výlety, sportovní akce, brigády.

Co se týče jejich zapojení do života farnosti, setkávám se zde s jednou skutečností, která je myslím živá v málokteré farnosti. Jedná se o jejich ochotu pomoci i ve velice namáhavých a nepříjemných pracích. Společné rozbíjení betonového panelu uprostřed zahrady, vyklízení zašlé a špinavé farní půdy, stěhování těžkého nábytku, to jsou jen některé práce, jež si těžko dovedu bez jejich pomoci představit. Kéž jim to vydrží i v dalších generacích.

Manželská setkání....

Iniciátorem manželských setkání nejsem já, ale samotné rodiny. Rodiny totiž hledaly vhodné prostředí, ve kterém by se mohly scházet, a trmická fara je v tomto směru ideálním prostorem, kde se podobná setkání mohou uskutečňovat. Scházejí se zde tedy každý měsíc v neděli odpoledne, přičemž je postaráno o jejich děti a o program se do značné míry též starají sami. Jsem s nimi rád, sem tam si připravím nějaký kratší příspěvek duchovního nebo diskuzního rázu.

Vyhlídky do budoucnosti

Žádné pevné plány do budoucnosti si nedělám. Myslím, že to ani není účelem kněžského poslání. Na druhé straně však o sobě vím, co bych rád i nadále dělal. Kombinace funkce faráře ve farnosti s možností věnovat se určitý den v týdnu studiu a výuce určitého oboru (v mém případě biblistiky) mi vyhovuje a vidím v tom i náplň svého povolání.

Děkujeme za rozhovor

Ptal se a fotografoval Jan Rosenauer

Bozkov

Matrice bozkovská zhodnotila na své výroční schůzi v říjnu svou pomoc při opravách kostela. V poutním kostele Panny Marie přispěla 100 tisíci na opravu stropních maleb, které znázorňují mariánské litanie, a na ostatní opravy Matice přispěla dalšími 150 tisíci korun. Účastníci matičního setkání si donesli brožurku o cestách poutníků do Bozkova z různých krajů. Na toto poutní místo litoměřické diecéze putovali poutníci až Jičinska a Česko-dubská. Vlastními vzpomínkami do této brožury přispěla i spisovatelka paní Antonie Hofmanová z Jilemnice, rovněž členka Matice Bozkovské. Spisek obsahuje i staré, dosud

neuvěřitelně mariánské písně. Ani jsme si neuvědomili, že ve své skromnosti nepřišel mezi nás Otec Kryštof, nový duchovní správce v naší farnosti. Neurazil se za pozdní pozvání a s radostnou tváří ihned nechal práce. Poděkoval za to

málo, co jsme od jeho ustanovení farářem u „Královny hor“ (tak se totiž lidově nazývá toto poutní místo v Podkrkonoší) mohli vykonat.

Ale co více! Otec Kryštof požehnal do další práce Matice ve víře a naději v dobrou spolupráci v dalších etapách oprav stánku Panny Marie. Čeká nás ještě oprava varhan a omítky kostela, staré brány a bývalého hřbitova. Panna Maria pomůže přimluvou, pomůže i rukama všech, kdo ji neopustili, i těch z vás – čtenáři tohoto článku – kteří jste ochotni pomoci chrámu Panny Marie v Bozkově – třeba právě přijetím za člena Matice bozkovské.

Jiří Kurfiřt, Bozkov
Římskokatolická farnost
512 13 Bozkov u Semil

Děkujeme

Mezitím, co si naše zem připomínala 17. listopad jako státní svátek, my jsme si připomněli neméně důležité výročí pro naše farní společenství: Je to již pět roků, co nám náš Pán poslal nového pastýře, otce Josefa Čermáka. Děkujeme!!!

Věřím, že nejen my, mašťovští farníci, ale i věřící z okolí se k tomuto přání připojí.

Václav Kytl, Maššov

Festival skončil – ať žije festival!

Festival zahájila 5. září Severočeská filharmonie Teplice spolu se Severočeským filharmonickým sborem oratoriem Antonína Dvořáka Stabat Mater v bazilice Věch svatých. V neděli 15. září v kostele Narození Panny Marie přednesl Moskevský patriarchální sbor Drewněrusskij rasspěv pod vedením Anatolije Grinděnka Ruské pravoslavné zpěvy k Panně Marii. Jejich vystoupení mělo velký úspěch, takže museli dát několik přidavků. Další den tento sbor vystupoval se stejným programem a se stejným úspěchem v bazilice Panny Marie Pomocnice ve Filipově. V úterý 24. září jsme vyslechli dílo Petra Ebena Job; na varhany hrál Lukáš Thon a vypravěčem byl Radovan Lukavský. I toto dílo mělo u posluchačů velmi velký ohlas. Další den bylo toto dílo provedeno v arciděkanském kostele v Liberci. V sobotu 28. září, v den slavnosti sv. Václava byl v kostele Panny Marie koncert barokní hudby. Stěžejním dílem byla Misa Sancti Wenceslai od Adama Michny z Otradovic, doplněná díly dalších českých barokních

V den památky zesnulých skončil festival duchovní hudby Česká Lípa 2002 provedením Mozartova Requiem v českolipské bazilice Věch svatých. Během dvou měsíců měli posluchači možnost vyslechnout celkem devět koncertů nejen v České Lípě, ale i ve Filipově, Liberci a Novém Boru.

mistrů. V Husově sboru CČSH v pondělí 7. října byl uveden pořad Písně posvátné – odkaz zbožnosti v lidových písních Moravy, Slovenska a Uherska; zpívala a na cimbál hrála Zuzana Lapčíková. Musica Florea účinkovala na bachovském koncertě v kostel v Novém Boru v pondělí 14. října, kde mimo jiné provedla kantátu Mein Herz schwimmt in Blut. V kostele sv. Kříže jsme měli 21. října možnost vyslechnout Hebrejské písně v podání sboru Adash pod vedením Tomáše Novotného. V pondělí 28. října v kostele Panny Marie mělo světovou premiéru oratorium Václava Háloka La Divina Commedia pro sóla a orchestr. V první polovině koncertu jsme vyslechli díla Pavla Josefa Vejvanovského a Antonia Vivaldiho. Oratorium velmi citlivě a zasvěceně uvedl českobudějovický biskup Mons. Jiří Paďour.

Závěrečný koncert festivalu byl, jak již bylo svrhu řečeno, v bazilice Věch svatých v sobotu 2. listopadu před naplněnou bazilikou.

Můžeme s klidem říci, že festival měl vel-

ký úspěch, návštěvnost jednotlivých koncertů byla vysoká. Propagaci měl velmi dobrou; upoutávky byly ve veřejnoprávních sdělovacích prostředcích i v místním a krajském tisku. Zdá se, že tentokrát pořadatelé zapomněli na Zdislavu; snad tedy příště.

Za svoji osobu bych měl jednu připomínku. Stává se nyní běžně, že zpěváci používají v liturgických textech italskou výslovnost latiny a mne, jako člověka odchovaného latinou středoevropskou, poslech italské latiny přiváděl k zoufalství. Ještě že mám možnost přehrát si sám doma desky s tou „svou“ latinou! Myslím si, že chtěli-li zpěváci zpívat s italskou výslovností, měli by být důslední. Když zpívají tedy např. Agnus Dei, měli by tedy vyslovovat Añus Dei – a ne Agnus Dei, jak zpívali. Ale to jen tak na okraj. Jinak jsem já osobně na výsost spokojen a říkám to, co je uvedeno v nadpise: Festival skončil – ať žije festival, ten příští!

P. Jan Chmelař, Česká Lípa

JE KOSTEL KONCERTNÍ SÁL?

„Kostel je dům Boží. Posvěcené místo, kde se účastníme oběti Pána Ježíše ve mši svaté, kde je tajemně přítomen On sám ve svatostánku v Nejsvětější svátosti, tam slyšíme jeho slova, tam se setkáváme jako rodina bratrů a sester, dětí Božích a dostáváme nejdrahocennější dary jeho milosti do svých srdcí...“

Takto krásně charakterizuje kostel P.Bohumil Kolář, profesor katechetiky. Také my, věřící rodiče, jsme tak odmalíčka vedli své děti: v kostele se nekřičí, neběhá, nejí, před „domečkem“, kde bydlí Pán Ježíš, se pokleká, protože On nás má rád a dívá se na nás...

A pak přijde skupina lidí, kteří v Boha nevěří, neděli nesvětlí, desatero nezachovávají a úcta k čemukoliv jim je cizí. Pronajmou si kostel jako nejlevnější koncertní sál ve městě a uspořádají „dobročinný“ koncert v rámci volební kampaně pro politickou stranu, která vystupuje dlouhodobě proti církvi. Ti lidé se v Božím stánku vesele baví, povykují na sebe, žvýkají, zanechávají v lavicích bláto a papírky od bonbónů, a pokud někdo věřící náhodou poklekne, ironicky se mu pošklebují.

Řada křesťanů v našem farním společenství považuje takovou akci za svatokrádežné znesvěcení a bytostně se bouří proti šlapání po hodnotách jim drahých. Mají pocit, že by to neměli dovolit, že by

v takovém případě měli vytvořit nějaký modlitební „živý řetěz“ kolem vchodu do kostela, či jiným způsobem tomu řádění pohanů v chrámě zabránit. Jiní zastávají názor, že kostel přece patří „všemu pracujícímu lidu“, že to jsou také naši bratři a že mají stejný nárok tento prostor využívat.

Moc by mě zajímalo, jak o tomto problému smýšlí čtenáři „Zdislavy“, zda by se někdo podělil o svůj názor nebo zkušenost s podobnými zážitky. Blíží se totiž doba „Rybovek“ a „vánočních koncertů“ v čase adventním, kdy nám lidé, kteří nemají vůbec ponětí o nějaké liturgii, budou opět vnucovat, že „nám, nám narodil se“, už v polovině prosince a já se toho každý rok upřímně děším. Zdá se mi, že alespoň ten sakrální prostor bychom měli uhájit.

A na závěr otázka pro teology: Pokud se už kostel stane jen koncertním sálem, nebylo by správné alespoň odnést Nejsvětější svátost?

Marie Landová, Litoměřice

Když tedy výše otištěný článek klade otázku na čtenáře, pokusím se vyslovit vlastní názor jako čtenář a šéfredaktor:

Kromě výše uvedených dvou názorů na koncerty jako „znesvěcení“ nebo naopak využití kostela jako společného majetku „všeho pracujícího lidu“ stojí ještě jeden názor, který se nachází někde uprostřed těchto dvou extrémů: Koncert jako příležitost k zamyšlení pro zsvětštělé (sekularizované) návštěvníky. Ne snad přímo „koncert jako evangelizace“, ale jako jakési předevangelizační oslovení. Použiji přirovnání samotného Pána: Je-li Bůh rozséváč (daru víry) do dobré půdy, pak dobře provedené koncerty duchovní hudby a podobné „akce“ v sakrálních prostorech, jsou jakýmsi zoráváním ztvrdlé země, aby se jednou (snad?!) tou dobrou půdou pro rozsévání stala.

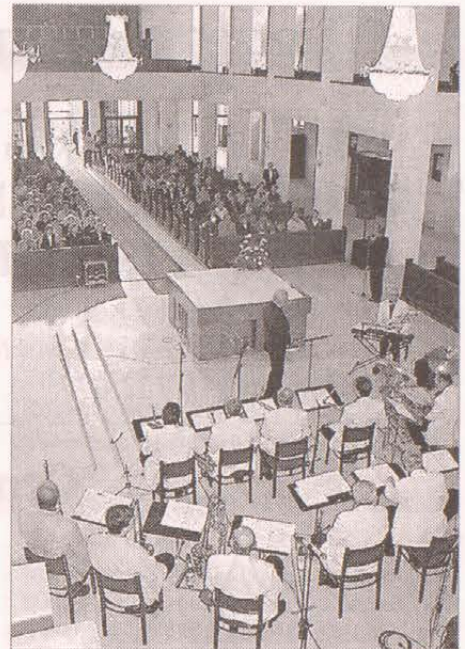
Jsme v silně sekularizovaném prostředí, a pokud chceme duchovně umírající Evropě a celému euroatlantickému světu pomoci, musíme být velmi vynalézaví a otevření k cestám do srdcí dnešních lidí, protože ji-

nak pro ně pojmy Bůh, kostel, církev... budou jen (přínejlepším) legendou z minulosti.

Mám-li tedy vyjádřit svůj názor na koncerty v kostele – pak ANO, i za cenu zvykaček nalepených na spodní stranu lavice. Vždyť „komu bylo málo dáno, od toho se také nemůže mnoho očekávat“ – zatím.

Jestliže na adventních koncertech zaznívají vánoční koledy jako někde v komerčním obchodním domě, to je již otázka jiná a svědčí spíše o nezvládnuté situaci při domluvě správce kostela a pořadatelů než o principu konání či nekonání koncertu. Nakonec liturgické předpisy pro konání koncertů v kostelech jsou natolik přísné, že se podobným excesům dá při dobré vůli a při troše diplomacie předejít.

P. Michal Podzimek, šéfredaktor a administrátor sedmi sekularizovaných farností v naší diecézi.

Ilustrační foto: Jan Macek

Adventní setkávání, společné očekávání

Tradice se zachovávají, ale mohou také vznikat nové

Prožívání každého liturgického období ve farnosti nebo i v rodině má svou podobu a tradici. Setkal jsem se také s jednou „tradicí“ prožívání společného adventního očekávání. Několik rodin se již tradičně setkává o adventních nedělích odpoledne vždy u jedné z nich, „domácí“ pak připravují společný program. Ať je to společné zamyšlení, představení adventních kalendářů dětí nebo malá scénka, též společná modlitba u adventního věnce, popřípadě „úkol“ na přistě.

Měl jsem možnost se účastnit jednoho takového „adventního očekávání“ a přál bych mnoha rodinám, aby třeba i taková „tradice“ v době adventní jim navzájem pomohla v radosti a naději připravit se společně na příchod našeho Pána o letošních vánocích.

(af)

Diecézní dům kardinála Trochty Litoměřice

Většina akcí center se koná
**V DIECÉZNÍM DOMĚ
 KARDINÁLA TROCHTY**
 bývalý teologický konvikt
 Komenského 4, 412 01 Litoměřice
 Telefon 416 732 077

Centrum pro mládež (DCM)

POZVÁNKY:

Kurs ANIMÁTOŘI 1

Pro všechny, kteří se chtějí více zapojovat v činnosti ve farnosti a kteří chtějí čerpat nové podněty a přinášet obohacení pro život společenství věřících vrstevníků.

Témata kromě katechezí budou např. komunikace, církve, prožívání liturgického roku, metodika pro společenství a další, která vás budou zajímat.

Místo konání: Diecézní dům kardinála Trochty v Litoměřicích, Komenského 4.

Termíny: 2002: 13. – 14. 12.

2003: 17. – 18. 1., 14. – 15. 2., 14. – 15. 3., 6. – 8. 6.

Zájemci starší 16 let včetně se mohou hlásit *do 7. prosince* na adrese DCM.

Komunita TAIZÉ:

Evropské setkání mladých

Paříž 28. 12.–1. 1.

Cena dopravy: 1990 Kč z Prahy a Plzně a 2190 Kč z Brna

Náklady na pobyt: 30 euro

Informace, přihlášky:

www.sol.aktualne.cz,

E-mail: taize@sol.aktualne.cz,
 taizeparis@centrum.cz

Telefon: 286 889 728

(Antonin Klecanda)

Mobil: 608 534 175

(Lukáš Vyhnánovský)

Poděkování za uplynulý rok + přivítání roku nového

29.–31. prosince 2002 v Diecézním domě kardinála Trochty v Litoměřicích

Zájemci se mohou hlásit *do 20. prosince* na adrese DCM.

NABÍDKY:

Brožura o žďárském setkání

Na adrese DCM si můžete objednat brožuru (souhrn promluv, katechezí, dojmů, kroniky, svědectví s obrazovou přílohou...) o 3. celostátním setkání mládeže ve Žďáru nad Sázavou (za 35 Kč), videokazetu o setkání (55 min., 300 Kč), audiokazetu (100 Kč) nebo CD (200 Kč) s písničkami proloženými krátkými slovy otců biskupů a hostů.

Živý růženec

Kdo by se chtěl zapojit do modlitby živého růžence, ozvěte se mi, prosím, na adrese DCM, kde získáte i bližší informace. Co to konkrétně znamená zapojit se do živého růžence? Modlit se jeden konkrétní určitý desátek (jeden měsíc jedno tajemství, druhý měsíc zase jiné...). V tomto růženci je v současné době zapojeno 18 mladých lidí naší diecéze.

Časopis MATĚJ

Dvoutměsíční informovadlo nejen pro mládež litoměřické diecéze si můžete objednat na adrese DCM. Z obsahu: církevní kalendárium, rozhovory s různými osobnostmi naší diecéze, pozvánky, příběhy psané životem, co se událo v naší diecézi, odpovědi na vaše otázky, inzerce...

Dobrovolná služba v katolické církvi: VOLONTARIÁT

Kdo jsou dobrovolníci? – Věřící mladí lidé, nejméně osmnáctiletí, kteří přeruší na rok své zaměstnání nebo školu a takto získaný čas věnují zdarma službě Bohu a církvi.

Nový kontakt na Diecézní centrum mládeže (DCM):

Komenského 4,
 412 82 Litoměřice

Telefon: 416 738 065

Mobil zůstává: 603 452 001

E-mail: daniela.dcm@tiscali.cz

vi v některé z farností naší republiky. Zájemci se nejprve rok připravují a pak jeden rok žijí ve 2-4 členných skupinkách na konkrétních farnostech s místním knězem, který se na společnou práci také připravoval. V současné době již fungují dvě skupinky – v ostravsko-opavské a v pražské diecézi. Informace a přihlášky přímo na DCM.

Štědrý den

Pokud sami nemáte nebo víte o nějakém mladém člověku, který nemá s kým oslavit Štědrý den, klidně se ozvěte na DCM.

Cokoli jiného

Pokud byste potřebovali nějakou konkrétní pomoc, v čem bych vám mohla pomoci, ozvěte se mi kdykoli na DCM. Pokud byste chtěli, abych na něco konkrétně v modlitbě pamatovala, ráda vám i tímto způsobem posloužím.

Adventní duchovní obnova pro mladé muže

Arcibiskupský seminář v Praze zve mladé muže od 15 let, kteří chtějí poznávat Boží vůli ve svém životě, na Adventní duchovní obnovu ve dnech 13.–15. prosince 2002. Obnova začíná v pátek v 18 hodin. Předběžnou účast je třeba oznámit do 8. prosince na adresu: ArcS, Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel: 220 181 599 (404), e-mail: arcs.vicerektor@arcs.cuni.cz

DCM

Kříž Světových dnů mládeže proputoval naší diecézi

Své putování začal v sobotu 19.10. na Diecézním setkání mládeže v Lounech. Mladí z Loun ho přinesli při zahájení programu na hlavní pódium, odpoledne jsme ho všichni přenesli do kostela sv. Mikuláše, kde byl uctěn při mši svaté slavené otcem biskupem.

V noci pak doputoval do Litoměřic, kde ho v neděli mladí uctili při mládežnické mši svaté a následně odpolední adoraci v Diecézním domě kardinála Trochty.

V pondělí pak doputoval do Liberce, kde mladí připravili nádhernou mši svatou v nedávno vysvěceném kostele sv. Kříže, po které jsme měli možnost uctít již zmíněný kříž. Vše probíhalo v prosté, ale hluboce duchovní atmosféře.

Následující den byl kříž převezen do Mladé Boleslavi, kde byl uctěn při mši svaté slavené sedmi kněžími a poté při adoraci, kterou připravila místní mladoboleslavská mládež.

Ve středu ústecká mládež připravila velkolepý program, při kterém bylo nejen uctívání kříže, ale i např. promítání o putování kříže při Světových dnech mládeže a následným agapé.

Ve čtvrtek kříž doputoval do Mostu, kde mši svatou celebuloval P. Jan Balík, ředitel Sekce pro mládež ČBK. V pátek kříž zakončil své putování v Chomutově.

Ráda bych poděkovala všem, kteří se jakýmkoli způsobem na putování kříže po naší diecézi podíleli. Věřím, že jeho přítomnost v naší diecézi přinese pro naši církev hojné plody a milosti.

Daniela Nešporová

Katechetické středisko

Kancelář Katechetického střediska se stěhuje

Od listopadu 2002 má Katechetické středisko nové sídlo, a to v Diecézním domě kardinála Trochty. Mění se tak tedy i adresa a telefonní číslo. Nově to bude: Komenského 4, 412 01 Litoměřice tel.: 416 73 80 72, mobil 606 111 733 E-mail: katech.centrltm@c-mail.cz

Změna pracovní doby

Pondělí: dle domluvy
Úterý: 9–17
Středa: 9–12
Čtvrtek: 9–12
Pátek: dle domluvy

Občas mi povinnost velí účastnit se nej-různějších jednání mimo Litoměřice, proto je lepší telefonicky se ujistit, zda v konkrétní úřední den opravdu úřaduji.

Rekolekce pro katechety

Rekolekce jsou určeny především všem katechetům a pastoračním asistentům, ale jsou otevřeny i ostatním zájemcům, kteří slouží v církvi. Jejich cílem je pomoci zastavit se v hektické předvánoční době a nasměrovat se na cestu ke Kristu.

14. 12. 2002 na faře v Mostě Exercitátor P. Gregorz Czerny

Program:

8.00 Občerstvení a vzájemné neformální seznámení
9.00 Přivítání a zahájení
9.15 První téma
9.45 Osobní rozjímání
10.30 Druhé téma
11.00 Osobní rozjímání
11.45 Modlitba hodinek a Anděl Páně
12.00 Oběd a káva
12.30 Santa siesta
13.30 Třetí téma
14.00 Osobní zamyšlení
14.30 Mše svatá
15.30 Společný závěr a dojmy
16.00 Závěr v krátké adoraci

Kdykoli v průběhu dne (mimo konání témat) je možné přistoupit ke sv. smíření či požádat o duchovní rozhovor.

Termíny setkání katechetů

Vikariát teplický – 8. 1. 2003 v 16.00 na faře v Teplicích (tel. 417 531 041).

Vikariát děčínský – 14. 1. 2003 v 15.00 na faře v Děčíně IV. – Podmoklech (tel. 412 531 582).

Vikariát liberecký a turnovský – 28. 1. 2003 v 18.00 na faře v Liberci-Ruprechticích (tel. 483 312 327).

Vikariát českolipský – 30. 1. 2003 v 17.30 na faře v České Lípě (tel. 487 525 216).

Vikariát Mladá Boleslav – 7. 2. v 16.00 na faře v Mělníku (tel. 315 622 337).

Vikariát krušnohorský a lounský – 11. 2. 2003 v 16.00 na faře v Mostě. (tel. 476 704 606).

Diecézní setkání katechetů

Dne 16. 11. 2002 proběhlo v Diecézním domě kardinála Trochty v Litoměřicích Diecézní setkání katechetů. Zúčastnilo se jej 51 katechetů a kněží z celé diecéze.

Program začal v kapli mši svatou celebrovanou otcem biskupem. Poté setkání pokračovalo přednáškou P. Jozefa Šelingy z teologické fakulty v Nitře na téma „Obrazové katecheze Nového zákona“.

Přednáška, proložená mnoha konkrétními příběhy ze života a přerušovaná také vtipy, trvala až do oběda. Ale přestože byl oběd výborný, ještě více se účastníci setkání těšili na odpolední pokračování, kdy P. Jozef Šeling předvedl praktické využití práce s obrazem v hodinách náboženství a také zodpovídal dotazy.

Setkání bylo ukončeno v 16 hodin. Myslíme, že všichni zúčastnění si ze setkání odnesli nejen nové informace, ale i radost ze vzájemného obdarování se a společenství.

Mgr. Irena Duchoňová, KC Litoměřice

Ohlas na DSK

Všichni často slyšíme, že katecheta má sám žít to, co hlásá. Během přednášek P. Šelingy se mi často vracela myšlenka, že on sám je toho vzácným důkazem. Dokazuje, že metodologie katechetiky není pouhou naukou, ale že ji lze s úspěchem hlásat tam, kde se dokážeme po Ježíšově vzoru „dívat srdcem“.

Mgr. Dana Glaserová, Liberec

Přečtěte si...

Augustyn, Józef: Vedení Bohem. Praxe duchovního vedení, Karmel 2002, 195 Kč

Služba duchovně vést je vždy velkým uměním a fenomén duchovního vedení se dostává do ohniska zájmu mnoha psychologů a psychotherapeutů, zejména křesťanských orientovaných: uvědomují si totiž, jak úzce souvisí emociální a psychické problémy s duchovními.

Bradna, Antonín: Zaradoval jsem se... Útržky ze života, Karmel 2002, 189 Kč

Vzpomínky katolického kněze mons. Antonína Bradny, děkana v Budyni nad Ohří, strhujícího vyprávěče, který svoji křesťanskou víru osvědčil v mezních situacích dvou totalit.

Dopisy velkých osobností hříšníkům III., Křesťanská láska, milosrdenství, zbožný život, víra. Karmel 2002, 139 Kč

Výběr z dopisů různých světců a jiných křesťanských osobností. Texty mohou sloužit jako povzbuzení pro duchovní život.

Dopisy Terezie z Lisieux, Karmel 2002, 295 Kč

Soubor dopisů jedné z nejzajímavějších postav moderní křesťanské spirituality.

Grün, Anselm: Blízký a vzdálený, Karmel 2002, 190 Kč

Kniha rozhovorů, které s populárním německým benediktinem vedli Jan Paulas a Jaroslav Šebek.

Jones, Kathleen: Velké ženy duchovní tradice II., Karmel 2002, 119 Kč

Tato kniha nabízí pohled na ženy, které stoupaly strmou cestou svatosti jakožto manželky a matky, kajícnice, ale také jako ženy, které stály na pokraji společnosti.

Theobald, Michael: List Římanům, Karmel 2002, 395 Kč

Závěrečný svazek Malých stuttgartských komentářů.

Torkington, David: Neztráčet naději. O umění začínat stále znovu, Karmel 2002, 85 Kč

Jedna z nehlubších pravd se skrývá v přísloví: „Člověče, přičiň se a Pán Bůh

ti požehná.“ Toto přísloví vystihuje prostě jednu z nejsložitějších pravd duchovního života. Byly popsány stohy papíru, kde se lidé pokoušeli vysvětlit tajemství toho, co dělá Bůh a co máme pro svůj duchovní růst udělat my. Přitom nám tohle přísloví říká jasně vše, co potřebujeme vědět.

Holota, Benedikt V.: Nebyl jsem hrdina, Karmel 2002, 89 Kč

Soubor příběhů a ohlédnutí z kněžského života, který svojí formou a vtipnou moudrostí navazuje v tom nejlepším na Františka Lukeše a Františka Hobizala.

Lefèvre, Pierre: Osudy odvážných, Karmel 2002, 79 Kč

Kniha malých portrétů 48 velkých osobností křesťanské duchovní tradice napsaná lehkou a čtivou formou, přístupnou všem čtenářům.

Guareschi, Giovannino: Don Camillo a jeho ovečky, Karmel 2002, 239 Kč

Další svazek kouzelného vyprávění o komunistickém starostovi Pepponovi a faráři donu Camillovi.

Ulmer-Sticherová, Dörthe: Moc a pokora, Karmel 2002, 239 Kč

Čtivě a poutavě napsaný životopis sv. Karla Boromejského.

Hartman, Bob: Bůh píše i na křivých rádcích, Karmel 2002, 129 Kč

Když lidé uvažují o Bibli, přicházejí jim na mysl především „kladní hrdinové“. V příbězích této knihy poznáváme provinilce, kteří se obrátili k lepšímu, ale i opravdové bidáky, kteří se dočkali zasloužené odplaty.

Taccaliti, Pierpaola: Se srdcem pokorným, Paulínky 2002, 195 Kč

Úryvky z korespondence a promluv blahoslaveného Jana XXIII., které mohou být pomůckou pro rozjímání.

Barsotti, Divo: Spiritualita sv. Anděly Merici, Paulínky 2002, 140 Kč

Další svazek edice Rozjímáme s..., věnovaný tentokrát sv. Anděle Merici.

Boublík, Vladimír: Setkání s Ježíšem, Trinitas 2002

Autor v této knize mluví o setkání s Ježíšem, který je zdrojem hledání nacházejícího řešení ve víře v Ježíše Krista.

Koláček, Josef: Čínské elogium, Trinitas 2002, cena neuvedena

Někteří z nás si ještě snad pamatují, že v 1. polovině minulého století působil v Číně jako misionář P. Josef Zeman, rodák z moravských Šlapanic. P. Koláček SJ napsal jeho duchovní portrét.

Buber, Martin: Chasidská vyprávění, Kalich 2002, 385 Kč

Nové vydání populární knihy.

Deschodt, Eric: Saint-Exupéry, Kalich 2002, 396 Kč

Životopis Antoina de Saint-Exupéryho.

Rok s jezuitskými svatými, Refugium 2002, 195 Kč

Sborník životopisů světců jezuitského řádu od různých autorů.

Hrdina, Antonín: Kanonické právo, Eurolux Bohemia 2002, 385 Kč

Učebnice kanonického práva, která chce seznámit posluchače právnických a teologických fakult ČR, jakož i ostatní zájemce se základy kanonického práva.

Carretto, Carlo: Duchovní deník, Cesta 2002, 198 Kč

Duchovní deník Carla Carretta odráží věrně a prostě působení Ducha svatého v autorově duši během jeho noviciátu.

Merton, Thomas: Sedmistupňová hora, Cesta 2002, 330 Kč

Kniha je u nás známá pod názvem Hora sedmi stupňů, která vyšla v době totality v Římě a která se hojně půjčovala a opisovala. Nyní vychází v novém překladu.

Le Goff, Jacques a Schmitt, Jean - Claude: Encyklopedie středověku, Vyšehrad 2002, 798 Kč

Výkladový slovník je utvořen z více než osmdesáti esejů a snaží se představit epochu středověku v celé její šíři a plasticitě. Zabývá se jak tématy všedního dne, tak politickými a ekonomickými vztahy a v neposlední řadě i dějinami kultury a mentality.

Karmelitánské knihkupectví
(Knihkupectví Jonáš)
Mírové náměstí 15
412 01 Litoměřice
Tel./fax: 0416/73 24 58

Něco pro vzdělání nebo připomenutí...

51. Castel Gandolfo:

- kostel v Římě zasvěcený sv. Adolfovi
- kostel, ve kterém se neslouží mše sv.
- letní sídlo papeže

52. Ciborium:

- kalich používaný při mši svaté
- nádoba na Nejsvětější svátost
- nádoba na olej do věčného světla

53. Cingulum:

- provaz u zvonků u sakristie
- provaz u věžních zvonů
- provaz, kterým si kněz upravuje albu

54. Cisterciáci:

- členové přísné řehole
- lidé, kteří opisovali Bibli
- příslušníci indického náboženství

55. Credo:

- část mše sv. – Sláva...
- část mše sv. – Věřím...
- část mše sv. – Svatý...

56. David – král:

- písař prvních částí Bible
- skladatel žalmů
- zakladatel Betléma

57. Dalmatika:

- oděv jáhna
- město v Palestině
- řecká bohyně krásy

58. Deo gratias:

- řecky Bohu chvála
- latinsky Bohu díky
- latinská kletba

59. Damašek:

- město, které dobyl Jozue
- město, ve kterém byl zabit sv. Petr
- město, u kterého se obrátil sv. Pavel

60. Diecéze:

- území, které patří klášteřu
- území, které spravuje biskup
- území, kam až proniklo křesťanství

61. Eden:

- území, kde žili Adam a Eva
- území, které dostal Abrahám
- část Prahy

62. Efez:

- místo, kde žili Izraelité v Egyptě
- město v Malé Asii
- pokrývka hlavy

63. Effata:

- město v Palestině
- bohoslužebná potřeba
- aramejsky otevřel se

64. Encyklika:

- papežský okružní list
- dopis apoštola
- veliké štěstí (měl kliku)

65. Elei:

- Jméno ve SZ
- aramejsky Můj Bože
- řecký poloostrov

66. Eliáš:

- postava SZ
- prorocká kniha SZ
- postava NZ

67. Epištola:

- část oblečení pro kněze
- dopis
- životopis apoštola

68. Emanuel:

- starozákonní titul pro Mesiáše
- starozákonní prorok
- syn krále Davida

69. Eva znamená:

- z žebra zrozená
- matka živých
- z prachu země

70. Evangelium znamená:

- život Kristův
- radostná zvěst
- písmo svaté

71. Evangelista:

- zvěstovatel dobrého poselství
- písař svatých knih
- předčítatel evangelia

72. Exodus:

- sever
- jih
- východ

73. Ezau byl syn:

- Izáka
- Jakuba
- krále Šalomouna

74. Filipy bylo město:

- v Makedonii
- o němž se píše ve SZ
- pocházel z něho apoštol Filip

75. Filipínští byli národ:

- který přivedl na víru sv. Pavel
- z něhož pocházel Abrahám
- proti němuž Izraelité bojovali

76. Sv. František žil:

- v 2. stol.
- ve 12. stol.
- v 18. stol.

77. Františkáni:

- členové řádu
- ti, kteří uctívají sv. Františka
- ti, kteří nesou jméno sv. Františka

78. Galacie bylo území:

- kde žili Izraelité v Egyptě
- v Malé Asii, kam psal sv. Pavel dopis
- v Řecku, kam psal sv. Petr dopis

79. Galilea je:

- severní část Palestiny
- střední část Palestiny
- jižní část Palestiny

80. Gedeon:

- jeden ze soudců Izraelských
- stařec, který vítal malého Ježíše v chrámu
- člověk malé postavy, který vylezl na strom, aby uviděl Ježíše

81. Genesis:

- knih, kterou napsal král David
- knih NZ
- první kniha Bible

82. Genezaretské jezero je jezero:

- na němž byli rybáři apoštolové
- na němž Kristus kázal z lodi
- na němž kráčel Kristus po vodě

Josef – vykladatel snů a vzor bratrství ❖ P. Jiří Voleský – Trmice

Josef zaujímá v biblické tradici místo bezúhonného Hospodinova služebníka, který je pověřen vysvoboditelským posláním vyvoleného národa, čímž nabývá téměř mesiášských rysů. Jeho příkladná spravedlnost a obětavá trpělivost odkazuje na budoucího mesiáše, který též svou obětavou a trpělivou spravedlností zachrání celé lidstvo před hříchem a smrtí. V tomto pohledu byl Josef již v prvopočátcích křesťanské biblistiky považován za starozákonní předobraz Ježíše Krista. My si však budeme více všimnout dvou výrazných rysů Josefovy osoby, totiž spojení jeho života se světem snů a jeho role v bratrských vztazích.

Josefův život se odvíjí ve třech výrazně oddělených etapách, které vždy začínají zvláštními prorockými sny, jež Josef správně pochopí a vykládá. Jsou to vždy dvojice snů, jež patří tematicky k sobě, vzájemně se doplňuje a zároveň stupňuje.

Prorocké sny

První dvojice snů patří zcela osobně Josefovi a jeho budoucímu poslání. Josef sám je nositelem těchto snů a vypravuje je svým bratrům a rodičům. Zdá se mu o snopech obilí a o hvězdném světě, přičemž snopy i hvězdy symbolizují členy jeho rodiny. Josefovu snopu a Josefově hvězdě je vzdána pocta poklonou nejen od jeho starších bratrů, ale i od otce a matky. Není divu, že když Josef tento sen svým příbuzným vypráví, vzbudí tím žárlivost a hněv svých bratrů, kteří chtějí Josefovu domnělou pýchu a samolibé povyšování náležitě potrestat. Navíc má Josef zvláštní oblibu u otce Jákoba.

Josef je od tohoto okamžiku nenáviděn, jeho bratři se nakonec usnesou, že jim nepohodlného snílka odstraní. Konečný důsledek jeho snu je jeho prodání do otroctví v Egyptě. Zde se díky své spravedlivé bezúhonnosti dostává do vězení, kde si trefným výkladem snů dvou svých spoluvězňů zajistí pozdější propuštění. Josefovo porozumění snům zde znamená po hlubokém ponížení propuštění na svobodu a navrácení lidské důstojnosti.

Vězeň vezírem

Když Josef správně vyloží sny egyptského vládce, je dokonce povýšen na hlavního vezíra celé říše, je mu svěřena podstatná část moci v celém Egyptě. Josef se

stává zachráncem Egyptanů před hladomorem. Zde se dostává ke svému hlavnímu poslání, které je mu svěřeno Hospodinem, totiž k záchraně své rodiny, která je Bohem vyvolena, aby celému světu jednou zvěstovala pravého Boha.

Zpočátku zneuznaný Hospodinův služebník a zachránce vyvoleného lidu před záhubou zde dosahuje naplnění svého snu, který mu zpočátku vynesl jen pohrdání a hněv svých nejbližších.

Sny v těchto životních zvratech mají rozhodující úlohu. Zjevují Josefovi hlubší pravdu o určitých důležitých skutečnostech a zároveň vybízejí k aktivní iniciativě, která vede k záchraně před záhubou. Josefovy sny tedy mají prorocký a spásný charakter. Starověký člověk vnímal tajemství

lidského živého snění mnohem citlivěji než člověk moderní. Možná v mnohém své sny přeceňoval, ale dnešní člověk zase naopak své sny podceňuje nebo je úplně přehlíží. A to je chyba.

K čemu jsou sny nám?

Psychologové i duchovní učitelé dnešní doby jsou si ze své zkušenosti dobře vědomi důležitosti snů v životě člověka. Sen totiž často bývá vyjádřením hlubokých lidských přání nebo vyrovnáváním životní jednostrannosti, přičemž se často vyskytují i sny prorockého charakteru, ve smyslu hlubokého vhledu do pravdy určitých skutečností, které si člověk v bdělém stavu neuvědomuje.

Zdá se tedy, že sen často vyjadřuje mnohem podstatnější a hlubší skutečnosti lidského života, než jak je člověk stačí vnímat jen svým rozumem.

To však není vše. Existuje mnoho případů velikých duchovních osobností, které na základě svých snů uskutečnily ve svém životě převratná rozhodnutí a veliká díla. Vzpomeňme jen na sny velkého moderního světce – Dona Boska. Zde se stává sen prostorem intenzivního setkávání se samotným Bohem, prostorem, kde je v určitém smyslu Bohu kladen nejmenší odpor ze strany lidské omezenosti a nechápavosti.

Josef vykládá sny faraónovi. Namaloval Petr Cornelius, repro Jan Rosenauer